CHRISTOlogisch

STUDIE A STUDIJNÍ POMŮCKY

Islámské dilema

Formy argumentu, námitky a zdroje

ISLÁM A KORÁN

Biblicky přemýšlet a vstupovat do rozhovoru

www.christologisch.de

CHRISTOlogisch · APOLOGETIKA A EVANGELIZACE ISLÁMSKÉ DILEMA

Formy argumentu, dokazování, muslimské únikové cesty a odpovědi

BEZPLATNÉ ÚPLNÉ VYDÁNÍ 1.1 · PRACOVNÍ A PŘÍRUČNÍ DÍLO

Koránský text · Rukopisy · Logika · Historické zařazení · Debatní praxe
christologisch.de · Šiřte zdarma

Obsah

Přehled
› Základní teze
› Rychlý debatní přehled: šest důkazních oblastí
Část I – Rámec zkoumání a cíl důkazu
› Co přesně má být prokázáno
› Tři úrovně důkazu
› Posílená hlavní argumentace
Část II – Různé formy islámského dilematu
› Forma A: Klasické dvourohé dilema
› Forma B: Posílené trilema
› Forma C: Formální vnitřní rozpor
› Forma D: Verze příkazu a odpovědnosti
› Forma E: Ověřovací verze
› Forma F: Historické trilema zkažení
› Forma G: Verze srovnávání evidence neboli bayesovská verze
› Forma H: Verze nerozlišování a celistvosti
› Forma I: Verze proroctví a rozpoznání
› Forma J: Identifikační verze
› Forma K: Historicko-teologické a prozřetelnostní rozšíření
› Forma L: Verze vedení a světla
Část III – Důkaz koránské výchozí situace
› Nejsilnější doklady vztahující se k přítomnosti
› Al-Kitāb a Ahl al-Kitāb: doplňkový sémantický důkaz
› Kumulativní evidence napříč Koránem podle Frosta
› Nerozlišování a příkazy celistvosti
› Takzvané verše o zkažení
› Historický vývoj muslimských názorů na zkažení
› Doplňková linie: Dhikr a nezměnitelná slova
Část IV – Historická přemosťující premisa P1.5
› Proč je P1.5 nepostradatelná
› Koránské identifikační znaky
› Historická sebeidentifikace adresátů
› Hmotní svědkové Tóry před Ježíšem a Muhammadem
› Hmotní svědkové evangelií před Muhammadem
› Proč je celosvětové úplné nahrazení historicky krajně nepravděpodobné
› Raná křesťansko-muslimská a muslimská svědectví
› Doplňkové hadíthové doklady konkrétního použití Písma
Část V – Důkaz ústředních protikladných výroků P2
› Cíl a úrovně důkazu
› Základní důkaz A: Ježíšovo ontologické postavení
› Základní důkaz B: Ježíšovo ukřižování a smrt
› Silný doplňkový důkaz C: Bůh jako Otec
› Silný doplňkový důkaz D: Muhammad v Tóře a evangeliu
› Doplňkové, nikoli nosné oblasti rozporů u Frosta
› Proč textové varianty neodstraňují P2

Část VI – Úplný katalog muslimských únikových cest a odpovědí
› Skupina A – Které Písmo je míněno?
› Skupina B – Co znamená „potvrzovat“?
› Skupina C – Zkažení a předávání
› Skupina D – Úniky přes verše, gramatiku a zákon
› Skupina E – Obsahové protinámitky
› Skupina F – Tradice, rétorika a protiútoky
Část VII – Meze a debatní praxe
› Meze argumentu
› Pět vodicích otázek pro debatu
› Dvanáct výzev z PPT – v odolné verzi
› Tři krátké verze pro přednášku a livestream
› Při odvolání na vnitřní konzistenci
› Při tvrzení ztraceného Injīlu
› Při tvrzení pravého jádra
› Přehánění, kterým se vyhnout
› Přehled síly důkazů
Část VIII – Zdroje a primární materiál
› Koránský text, gramatika a čtení
› Rukopisy a institucionální digitalizáty
› Výzkumná literatura z Frostovy bibliografie
› Hadíthové a doplňkové zdroje z PPT
› Primární materiál zkoumání

Přehled

Základní teze

Korán předpokládá, že Židé a křesťané v Muhammadově době vlastní ve svých existujících Písmech rozpoznatelný obsah božského zjevení a mohou podle něj soudit, řídit se jím, rozpoznat Muhammada a ověřit koránský nárok; zároveň předislámská tradice Tóry a evangelia, široce doložená jazykově i geograficky, obsahuje ústřední výroky, které Korán odmítá. Muslim se může bezprostřednímu formálnímu rozporu vyhnout jen tím, že postuluje buď nezávisle neurčitelné „pravé jádro“, nebo historicky nedoložené ztracené zjevení. Tím vyměňuje rozpor za epistemický kruh nebo rozsáhlou historickou a referenční mezeru.

Rychlý debatní přehled: šest důkazních oblastí

Mnemotechnické schéma z PPT: inspirace – potvrzení – zachování – platnost – závazek – dhikr. Pro úplné vydání jsou „zachování“, „platnost“ a „dhikr“ záměrně upřesněny: základní důkaz nepotřebuje naprostou záruku každého písmene, nýbrž rozpoznatelný, dostupný a normativně používaný obsah zjevení.

Důkazní oblast	Koránské opěrné body	Minimální závěr odolný v debatě
1. Zjeveno / božského původu	3:3; 5:44–46	Tóra a evangelium jsou pojímány jako zjevení dané Bohem.
2. Potvrzeno / kontinuita	2:41; 2:89–91; 3:3; 5:48; 6:92	Korán se opakovaně staví do potvrzující kontinuity s dřívějším Písmem.
3. Přítomno v dané době	5:43; 5:47; 5:68; 7:157	Odkazovaný obsah zjevení lze nalézt u skutečných vlastníků Písma a zcela nezmizel.
4. Normativně použitelné	5:43; 5:47; 5:68; 10:94	Dřívější Písmo dostává konkrétní funkce soudu, následování, poskytnutí informace nebo ověření.
5. Celistvost / nerozlišování	2:85; 2:136; 3:84; 4:136; 29:46	Výběrové přijímání dřívějšího zjevení vyžaduje další vysvětlení; nejde o důkaz pro každou pozdější část kánonu.
6. Dhikr / nezměnitelná slova	6:115; 15:9; 18:27; 21:7; 21:48; 21:105	Užitečná doplňková linie. Referent výrazů „dhikr“ a „slova“ závisí na kontextu; nepoužívat jako jediný důkaz zachování.

Strategická priorita: Vlastní dilema nesou především oblasti 2–4 společně s P1.5 a předislámsky doloženými protikladnými výroky P2. Oblast 6 je záměrně pouze doplňková.

Část I – Rámec zkoumání a cíl důkazu

Co přesně má být prokázáno

Je třeba vyjasnit čtyři otázky:

1. Textově: Co Korán tvrdí o Tóře a evangeliu svých židovských a křesťanských adresátů?

2. Historicky: Které texty Tóry a evangelia jsou skutečně doloženy před Muhammadem a v jeho době?

3. Logicky: Jaký důsledek vzniká, když Korán tyto texty nebo jejich obsah potvrzuje a zároveň jim odporuje?

4. Epistemicky: Lze výběrové „pravé jádro“ určit nezávisle na Koránu, aby dřívější Písmo mohlo Korán skutečně potvrdit nebo přezkoumat?

Není nutné tvrdit:

• že Korán výslovně zaručuje každé písmeno dnešního vydání Bible;

• že všechny rukopisy jsou bez variant;

• že Korán jmenuje každou část kánonu o 66, 73 nebo jinak vymezeném počtu knih;

• že každý mojžíšský právní předpis nadále platí pro muslimy;

• že ztracené zjevení odpovídající islámu je logicky nemožné.

Tři úrovně důkazu

Deduktivní jádro za předpokladu identifikace

Je-li koránské evangelium totožné s doložitelnou evangelijní tradicí nebo je s ní obsahově spojité v ústředních výrocích, při protikladných výrocích vzniká formální konflikt.

Celkový historicko-abduktivní závěr

Identifikace koránské Tóry a evangelia s historicky známými židovsko-křesťanskými tradicemi není čistě gramatickou pravdou. Je zdaleka nejlepším vysvětlením koránských adresátů, jmen, příběhů, příkazů a stavu předislámského předávání.

Epistemický test

Potvrzuje-li se pouze neznámá podmnožina existujících textů, je třeba vysvětlit, jak ji lze nezávisle rozpoznat. Stane-li se jediným kritériem shoda s Koránem, odvolávání na dřívější Písma ztrácí svou nezávislou potvrzující a ověřovací hodnotu.

Posílená hlavní argumentace

P1 – Existující obsah božského zjevení

Korán předpokládá, že v Písmech, která Židé a křesťané jeho doby vlastní, čtou a označují jako Tóru či evangelium, existuje dohledatelný obsah božského zjevení. Přisuzuje tomuto obsahu skutečné funkce soudu, následování, potvrzení, informování a rozpoznání Muhammada.

P1.5 – Historická přemosťující premisa

Písma, na která tyto koránské výzvy míří, jsou totožná s židovsko-křesťanskou textovou tradicí hmotně doloženou před islámem a v 7. století nebo s ní přinejmenším obsahově navazují v ústředních vyprávěních a teologických výrocích.

P1.5 je třeba historicky zdůvodnit, nikoli pouze odvodit z jednotlivého arabského výrazu. Svědčí pro ni:

• sebeidentifikace skutečných židovských a křesťanských obcí jako vlastníků Písma;

• koránské používání historicky známých názvů Tóra a evangelium;

- koránské parafráze biblických příběhů a formulací;
- geograficky a jazykově široké předislámské předávání;
- raná muslimská a křesťansko-muslimská identifikace těchto Písem;
- naprostá absence hmotně doloženého alternativního evangelia či Tóry odpovídajících islámu.

P2 – Předislámsky doložené protikladné výroky

Hmotně doložitelná předislámská evangelijní tradice ve svém geograficky, jazykově i rukopisně širokém celkovém dosvědčení obsahuje ústřední výroky o Ježíši, které Korán odmítá; zejména christologii přesahující pouhé prorocké postavení a Ježíšovo ukřižování. Netvrdí se tím, že každý krátký fragment obsahuje každý z těchto výroků. Alternativní evangelijní tradice odpovídající islámu není hmotně doložena.

P3 – Chybějící nezávislý postup výběru

Korán neuvádí textově a historicky nezávislý postup, kterým by uvnitř existujících Písem šlo odlišit jádro zjevení odpovídající islámu od údajně zfalšovaných částí.

P4 – Ztráta nezávislé potvrzující funkce

Stane-li se shoda s Koránem jediným kritériem božskosti dřívějšího obsahu Písma, nemůže již dřívější Písmo Korán nezávisle potvrdit, přezkoumat nebo sloužit jako důkaz pro Muhammada.

Závěr

Existující data vedou k trilematu:

Muslimská pozice	Důsledek
Historicky existující Tóra a evangelia v zásadě odpovídají Písmům míněným Koránem.	Pak Korán odporuje ústředním výrokům Písem, která staví do kontinuity se sebou.
Pravým zjevením jsou pouze jednotlivé, blíže neurčené součásti existujících textů.	Pak je nutné nezávislé kritérium výběru. Bez něj se výběr stává kruhovým a dřívější Písmo ztrácí svou nezávislou důkazní hodnotu.
Pravá Tóra či pravé evangelium byly jiným, později ztraceným textem.	Pak chybějí rukopisy, citace, řetězce předávání a historické stopy; zároveň se obtížně vysvětlují příkazy, soudy a nároky na rozpoznání, které Korán vztahuje ke své přítomnosti.

Na prvním rohu vzniká obsahový rozpor, na druhém epistemický kruh či ztráta funkce a na třetím historická a referenční mezera. Pouze první roh je bezprostředně deduktivní; celé trilema je silným kumulativním a abduktivním argumentem.

Část II – Různé formy islámského dilematu

Forma A: Klasické dvourohé dilema

1. Korán potvrzuje dřívější božské zjevení a odkazuje na Písma existující u Židů a křesťanů.

2. Tato Písma v ústředních naukách odporují Koránu.

3. Jsou-li spolehlivě předána, odporuje Korán zjevení, které potvrzuje.

4. Jsou-li zcela nespolehlivá, stávají se koránská potvrzení, příkazy a ověřovací nároky problematickými.

Odkazy: „Islamisches Dilemma.pdf“, s. 873–874, 1095–1098, 1216–1217, 1417–1418; Avery/Jake, s. 2–3, 50–52; Frost, PDF s. 7–9.

Upřesnění: Jako přísně dvourohé dilema je tato forma příliš hrubá, protože výběrové částečné potvrzení zůstává logicky myslitelné. Debatně odolnou se stává doplněním třetího rohu.

Forma B: Posílené trilema

1. Totožnost/kontinuita: Míněna jsou doložitelná Písma – pak vzniká obsahový rozpor.

2. Výběrové jádro: Míněny jsou jen části – pak je třeba uvést nekruhové kritérium výběru.

3. Ztracené alternativní Písmo: Míněn je jiný text – pak vzniká historická a referenční vysvětlovací nouze.

Forma C: Formální vnitřní rozpor

1. Je-li Korán pravdivý, je pravdivé dřívější zjevení, které staví do kontinuity se sebou.

2. Toto zjevení učí výrok p.

3. Korán učí ne-p.

4. Dvě božská zjevení téhož původce nemohou současně učit p a ne-p.

Dosah: Tato forma je plně deduktivní pouze tehdy, je-li prokázáno, že p patří k referentu potvrzenému Koránem. Právě k tomu je potřeba P1.5.

Forma D: Verze příkazu a odpovědnosti

Súry 5:43–48 a 5:68 přisuzují Tóře a evangeliu konkrétní soudní a následovací funkce. Z toho plyne přinejmenším:

1. Adresáti musejí být schopni příslušný obsah zjevení rozpoznat.

2. Závazek za běžných teologických předpokladů předpokládá možnost jeho splnění.

3. Zcela ztracené nebo zásadně neidentifikovatelné Písmo tuto funkci nemůže splnit.

Frost to nazývá Accountability Argument a rozvíjí zejména na PDF s. 56–60.

Mez: Z použitelnosti pro právní soud automaticky neplyne pravdivost každého dalšího výroku celého textového korpusu.

Forma E: Ověřovací verze

Súra 7:157 tvrdí, že Muhammadův popis bude nalezen u vlastníků Písma v Tóře a evangeliu; súra 10:94 odkazuje na čtenáře dřívějšího Písma. Ověřovací zdroj musí být v přezkoumávané oblasti dostupný a dostatečně spolehlivý.

Nejsilnější použití 7:157 nezní: „Tím je automaticky potvrzen Jan 1:1“, nýbrž:

Kde se v předislámsky doložených textech nachází Muhammadův popis tvrzený v 7:157 a jakým nekruhovým postupem je identifikován?

Selžou-li navrhované identifikace, selhává přímý koránský ověřovací nárok.

Forma F: Historické trilema zkažení

1. Zkažení před Ježíšem: Pak je třeba vysvětlit, kterou Tóru Ježíš podle Koránu potvrzoval a proč svitky od Mrtvého moře a další předkřesťanští svědkové již reprezentují známou tradici.

2. Zkažení mezi Ježíšem a Muhammadem: Pak je třeba vysvětlit, jak soupeřící židovské a křesťanské obce napříč regiony a jazyky nahradily tutéž základní textovou formu.

3. Zkažení po Muhammadovi: Pak je bezprostředně vyvráceno rukopisy o staletí staršími.

4. Jen místní či částečné zkažení: Pak je neporušená tradice někde doložitelná nebo je nutné nezávislé kritérium pro dotčená místa.

Ověřovací otázky znějí: Kdy? Kdo? Kde? V jakých jazycích? Jaký text? Jaký motiv? Jaká dochovaná protistopa?

Forma G: Verze srovnávání evidence neboli bayesovská verze

Porovnávají se dvě vysvětlující hypotézy:

• Hypotéza kontinuity: Korán pokládá Písma existující u Židů a křesťanů za božské, rozpoznatelné zjevení použitelné pro uvedené funkce.

• Hypotéza výběru/zkažení: Korán míní jen neznámé pravé jádro nebo ztracené originály a ostatní obsah nevysloveně opravuje.

Opakované formulace „u vás“, „u nich“, „v ní“, „suďte podle ní“, „zachovávejte je“ a „nalézají ho v nich“ jsou očekávatelnější za hypotézy kontinuity. Hypotéza zkažení potřebuje další předpoklady, pro něž neexistuje alternativní rukopis ani nezávislý postup výběru.

Odkazy: „Islamisches Dilemma.pdf“, s. 1194–1214; Frost chápe celkový argument výslovně abduktivně, PDF s. 9–11.

Forma H: Verze nerozlišování a celistvosti

Místa jako 2:85, 2:136, 3:84 a 29:46 odsuzují výběrové přijímání Písma nebo žádají víru v dřívější zjevení. Odpověď „Pravdivé je pouze to, co souhlasí s Koránem“ se podobá právě výběrovému postoji, který Korán jinde kritizuje.

Mez: Tyto verše samy neprokazují potvrzení každé pozdější části kánonu. Zesilují však problém zcela obsahově prázdného nebo čistě sebereferenčního potvrzení.

Forma I: Verze proroctví a rozpoznání

Korán netvrdí jen to, že dřívější texty byly kdysi pravdivé, ale činí jejich tehdejší textovou podobu apologeticky relevantní pro Muhammada. Je-li Písmo zkažené, nelze údajné Muhammadovo proroctví bez nezávislého kritéria rozpoznat jako pravé. Je-li dostatečně spolehlivé, je nutné přezkoumat jeho skutečnou textovou podobu.

Frostovo doplnění: Běžní kandidáti – například Deuteronomium 18, Jan 14–16 nebo Izajáš 29 – musejí být zkoumáni v kontextu, nikoli pouze podle jednotlivých slov. Frost to probírá na PDF s. 81–83.

Forma J: Identifikační verze

Frost rozšiřuje dosavadní přístup: Totožnost Tóry a evangelia se vyvozuje nejen z jednotlivých potvrzujících veršů, ale kumulativně z:

• označení skutečných Židů a křesťanů za „lidi Knihy“;

• jmenovitého uvedení Tóry a evangelia;

• biblických postav, příběhů a právních formulací;

• parafrází kanonických a pozdně antických tradic;

• historického stavu Písem;

• rané muslimské recepce.

Tvrzení o zcela jiném korpusu Písma, který existoval pouze v Hidžázu, tím vyžaduje podstatně více vysvětlení. Frost rozvíjí tuto důkazní linii na PDF s. 14–46.

Forma K: Historicko-teologické a prozřetelnostní rozšíření

Súry 3:55 a 61:14 se vykládají tak, že Bůh podpořil Ježíšovy pravé následovníky a dal jim převahu. Byli-li to historicky dominantní křesťané, stojí jejich trojiční evangelijní tradice proti Koránu. Byly-li to zmizelé skupiny podobné islámu, je třeba vysvětlit, v čem spočívaly jejich slíbená převaha a předávání tradice.

Hodnocení: Užitečný doplňkový argument, ale pro jádro není nutný.

Forma L: Verze vedení a světla

1. Súra 5:44 označuje Tóru za nositelku vedení a světla; súra 5:46 používá stejné kladné predikáty pro evangelium.

2. K přítomnosti vztažená místa 5:43, 5:47 a 5:68 zároveň předpokládají, že skuteční vlastníci Písma mohou s těmito zjeveními zacházet.

3. Historicky identifikovatelné předislámské tradice Tóry a evangelia obsahují ústřední výroky odporující Koránu.

Ověřovací otázka: Které konkrétní součásti textového korpusu existujícího v 7. století jsou tedy Koránem předpokládaným „vedením a světlem“ a podle jakého na Koránu nezávislého kritéria se určují?

Síla důkazu: Silná jako doplňková verze, nikoli jako automatické úplné potvrzení. Časový a referenční most je nadále nutné zdůvodnit pomocí P1.5.

Část III – Důkaz koránské výchozí situace

Nejsilnější doklady vztahující se k přítomnosti

„Co je u vás/nich“

Potvrzující formule se objevuje mimo jiné v:

• 2:41 – potvrzující to, co je „u vás“;

• 2:89, 2:91 a 2:101 – potvrzující to, co je „u nich“;

• 3:81 – potvrzující to, co je „u vás“;

• 4:47 – potvrzující to, co je „u vás“.

Tyto formulace nevyvracejí každé myslitelné částečné zkažení. Činí však nevěrohodným výlučně zmizelý nebeský prvopis jako jediný referent.

Súra 5:43 – „u nich“ a „v ní“

Súra 5:43 se ptá, proč Židé činí Muhammada soudcem, ačkoli mají Tóru u sebe (ʿindahum) a v ní (fīhā) je Boží soud.

Bezpečný závěr zní:

Konkrétně existující text Tóry obsahuje dohledatelný božský právní obsah a není pro toto řízení zcela nepoužitelný.

Kontext se týká právního soudu; neplyne z něj bezprostředně pravdivost každého teologického nebo historického výroku celého textového korpusu. Právě toto omezení chrání argument před přepínáním.

Súra 5:47 – Příkaz či účel evangelia

V rozšířeném čtení Ḥafṣ stojí wa-l-yaḥkum: příkazové lām a jusiv – „Ať lidé evangelia soudí“. Vedle toho je u Ḥamzy doloženo kanonické čtení wa-li-yaḥkuma: účelové lām a konjunktiv – smyslem „aby lidé evangelia soudili“.

Al-Qurṭubī k 5:47 s oběma čteními

Čtení mají různé časové a syntaktické důrazy:

• Většinové čtení se více hodí jako bezprostřední příkaz.

• Účelové čtení váže souzení těsněji k původnímu darování evangelia.

Obě však předpokládají, že evangelium bylo jako zjevení dáno k souzení. Pro přítomný příkaz je vhodné použít většinové čtení, ale netvrdit, že vůbec neexistuje kanonická alternativa.

Také formulaci „podle toho, co v něm Bůh zjevil“ lze číst jako obsahové omezení. Výslovně nezaručuje, že každý řádek existujícího křesťanského textového korpusu pochází od Boha. Zaručuje však, že božský obsah zjevení musí být v odkazovaném evangeliu identifikovatelný, má-li příkaz dávat smysl.

Súry 5:44 a 5:46 – „Vedení a světlo“

Tóra (5:44) a evangelium (5:46) dostávají stejné kladné predikáty: vedení a světlo. Samo o sobě to ještě nezaručuje každý řádek pozdějšího korpusu. Ve spojení s 5:43, 5:47 a 5:68 však formulace zesiluje vysvětlovací tlak na modely, podle nichž skutečně existující Písma již byla zcela nepoužitelná nebo neidentifikovatelná.

Súra 5:48 – muṣaddiq a muhaymin

Korán je označen jako potvrzující a jako muhaymin nad dřívějším Písmem. Muhaymin může podle lexikálního a exegetického rozhodnutí znamenat strážce, svědka, správce nebo autoritativní instanci.

Debatně odolná odpověď má dvě úrovně:

1. Slovo samo lexikálně neznamená „opravovatel textu, který každý odporující dřívější výrok označuje jako padělek“.

2. I když se připustí silné čtení „autoritativní instance nad dřívějším Písmem“, zůstává epistemická otázka: Jak mohli Židé a křesťané poznat pravý obsah před přijetím Koránu a jakou nezávislou důkazní hodnotu jejich Písmo ještě má, rozhoduje-li výhradně Korán, co je v něm pravdivé?

„Strážce předpokládá existující dokument“ je správné, ale samo nestačí; soudce může dokument zčásti přijmout a zčásti odmítnout. Silnější námitka se proto týká chybějícího postupu výběru a ztráty nezávislého potvrzení.

Súra 5:68 – Zachovávat Tóru a evangelium

Lidé Knihy nestojí na ničem, dokud nezachovávají Tóru, evangelium a to, co jim bylo zjeveno. To silně hovoří proti úplnému zmizení nebo zásadní neidentifikovatelnosti.

Muslimský vykladač může „zachovávat“ vztáhnout k obsaženým proroctvím o Muhammadovi nebo k pravému jádru. Pak však musí ukázat, kde tyto obsahy stojí a jak je rozpoznat nezávisle na předpokládané pravdivosti Koránu.

Súra 7:157 – Muhammad má být nalezen v Písmech

Verš umisťuje tvrzený popis „u nich“ do Tóry a evangelia. Bezprostředně potvrzuje dostupnost tohoto tvrzeného popisu, nikoli automaticky každý jiný výrok týchž textů.

Nejsilnějším použitím je přímý textový test: Žádné navrhované místo nelze vztáhnout k Muhammadovi jen na základě vzdálené podobnosti slov. Kontext, historičtí adresáti, gramatika a obsah musejí souhlasit.

Súry 10:94; 16:43; 21:7 – Čtenáři jako zdroje informací

Súru 10:94 lze chápat hypoteticky a omezeně na příběhy proroků. Není proto samostatným důkazem pravdivosti každého detailu Písma. Kumulativně však ukazuje, že čtenáři dřívějšího zjevení jsou alespoň v jedné relevantní oblasti možnými informátory.

Al-Kitāb a Ahl al-Kitāb: doplňkový sémantický důkaz

Blok PPT o al-kitāb poskytuje především negativní sémantický bod: al-kitāb nemůže lexikálně automaticky znamenat „Korán“. Súra 19:30 nechává Ježíše říci, že mu Bůh dal al-kitāb; 3:64–65 oslovuje Židy a křesťany jako obce Písma a jmenuje Tóru a evangelium jako předislámská zjevení.

Bezpečný závěr: Slovní základ kitāb má více referentů. Konkrétní identifikace musí vycházet z kontextu, adresátů, sloves jako číst/psát/soudit a historického stavu Písem. Argument neprokazuje, že každé al-kitāb znamená „Bible“; blokuje však paušální rovnici „al- kitāb = Korán“.

Doplnění z 4:136: Verš rozlišuje knihu seslanou poslu od dříve seslaného Písma. Také to svědčí pro sémanticky relační, nikoli jednoreferenční používání kitāb.

Kumulativní evidence napříč Koránem podle Frosta

Frostův Passage Index a jeho vyhodnocení doplňují jednotlivé verše celkovým vzorcem:

• 18 výskytů Tóry v 16 verších;

• 12 zmínek o evangeliu;

• 18 použití muṣaddiq v souvislosti s dřívějším Písmem a širší skupina potvrzujících míst;

• šest formulací „co je u vás/nich“;

• třináct formulací s bayna yadayhi;

• opakující se označení jako „kniha“, „vedení“, „světlo“, „připomenutí“ a „Boží kniha“;

• místa odpovědnosti, víry, rozpoznání a informování.

Hodnocení: Samotná četnost neprokazuje úplné potvrzení. Celkový vzorec však činí méně pravděpodobnou teorii, že Korán vždy míní jen ztracené originály nebo blíže neurčenou podmnožinu.

Nerozlišování a příkazy celistvosti

PPT zdůrazňuje zejména 2:85, 2:136 a 4:136. Společně s 3:84 a 29:46 vzniká další otázka konzistence: Jak lze obecné pravidlo nerozlišovat výběrově mezi božskými zjeveními spojit s pozdějším apologetickým postupem přijímat za pravé pouze ty dřívější části Písma, které již souhlasí s Koránem?

Mez: Tyto verše nedokazují potvrzení každé součásti později vymezeného židovského nebo křesťanského kánonu. Zesilují však epistemický problém postupu výběru závislého čistě na Koránu.

Takzvané verše o zkažení

Čtyři místa s yuḥarrifūna

Příslušná místa jsou 2:75, 4:46, 5:13 a 5:41. Jejich kontexty hovoří o určitých skupinách, slyšení, překrucování, posouvání z kontextu, užívání jazyků, skrývání nebo nesprávném použití. Výslovně neříkají, že Židé a křesťané celosvětově nahradili celý text Tóry a evangelia.

Zvlášť důležité:

• Po 4:46 bezprostředně následuje 4:47, které potvrzuje „co je u vás“.

• 5:41 stojí v kontextu 5:43, kde je Tóra nadále „u nich“ a obsahuje Boží soud.

• 5:13–15 mluví o zapomínání a skrývání; skrývat lze jen něco, co v nějaké podobě existuje.

Súra 3:78

Verš rozlišuje mezi Knihou a tím, co lidé svými jazyky předkládají, jako by to ke Knize patřilo. To bezprostředně odpovídá nesprávné recitaci nebo falešnému připsání a neprokazuje globální přepsání samotné Knihy.

Súra 2:75–79

Verš 79 odsuzuje lidi, kteří něco „píší vlastníma rukama“ a pak tvrdí, že to pochází od Boha. Text výslovně neříká:

• že napsané nahrazuje celou Tóru;

• že se účastní všichni Židé;

• že jsou dotčeni křesťané nebo evangelium;

• že už neexistuje správná Tóra.

Oddíl může mířit na vykonstruované náboženské texty, falešné výklady nebo místní praktiky. Frost navrhuje spojení s rabínskými tradicemi; tuto identifikaci je třeba označit za hypotézu, nikoli za nutný doslovný obsah verše. Rozhodující je: 2:41 i 2:89, 91 a 101 v téže kapitole nadále potvrzují zjevené bohatství existující u adresátů.

Historický vývoj muslimských názorů na zkažení

Islámská tradice není jednotná. Již raně se objevují názory zdůrazňující hlavně překrucování významu, falešný výklad nebo místní změny. Pozdější autoři, zejména Ibn Ḥazm, zastávají rozsáhlejší textové zkažení. Al-Ṭabarīho, al-Rāzīho, al-Qurṭubīho, Ibn Tajmíju a další je nutné rozlišovat a nevtěsnávat do jediného schématu.

Pro historické zařazení se hodí zejména Justus, Ibn Ḥazm, al-Ghazālī a Ibn Tajmíja; jejich pozice je třeba odlišit chronologicky i z hlediska dějin tradice.

• Camilla Adang, Muslim Writers on Judaism and the Hebrew Bible;

• Martin Whittingham, A History of Muslim Views of the Bible;

• Sabine Schmidtke, The Oxford Handbook of Islamic Theology a její práce o muslimské recepci Bible;

• Abdullah Saeed, „The Charge of Distortion of Jewish and Christian Scriptures“;

• Gordon Nickel, práce o raných obviněních z taḥrīfu.

Věcně bezpečný závěr nezní, že žádný raný muslim nepředpokládal změnu textu. Zní: Samotný Korán neformuluje jasné učení o celosvětovém, úplném a pro své současníky nenapravitelném nahrazení Tóry a evangelia; pozdější tradice rozvinula různé modely vysvětlující vnímané rozdíly.

Doplňková linie: Dhikr a nezměnitelná slova

PPT spojuje 15:9 („dhikr“ je zachován) s 21:7 („lidé dhikru“), 21:48 (Mojžíš a Áron dostávají mimo jiné dhikr) a 21:105. Dále uvádí 6:115 a 18:27 („nikdo nemůže změnit Boží slova“).

Užitečný bod: Korán nepoužívá dhikr a „Boží slova“ výhradně pro jediný textový referent. Lze tak zpochybnit paušální tvrzení, že takový jazyk zachování se pojmově týká pouze Koránu.

Rozhodující omezení: Ze stejné volby slov v různých verších automaticky neplyne stejný referent ani stejný druh zachování. 15:9 proto nelze vydávat za jediný deduktivní důkaz, že každý rukopis Tóry či evangelia musel zůstat nezměněn; rovněž 6:115 a 18:27 lze různě vztahovat na Boží dekrety, zaslíbení nebo slova zjevení.

Doporučení pro použití: Užívat jako doplňkovou otázku a vnitrokoránskou zkoušku konzistence, nikdy jako nosnou premisu dilematu.

Část IV – Historická přemosťující premisa P1.5

Proč je P1.5 nepostradatelná

Z „Korán předpokládá božský obsah v existujících Písmech“ samo neplyne, že právě ukřižování nebo vysoká christologie patří k tomuto potvrzenému obsahu. Muslimský protimodel může rozlišovat:

• S: celý existující židovsko-křesťanský textový korpus;

• D: v něm údajně zachovaný božský podíl;

• p: výrok odporující Koránu.

Muslim může tvrdit, že Korán potvrzuje D, zatímco p je sice v S, ale nikoli v D. To je logicky možné. Je proto třeba navíc prokázat:

1. že koránský referent je historicky spojen se známou textovou tradicí;

2. že neexistuje nezávislý kandidát na jiný korpus Písma odpovídající islámu;

3. že sporné výroky nejsou místními nebo pozdními dodatky, nýbrž napříč kulturami, jazyky a regiony patří k předislámskému evangelijnímu korpusu;

4. že výběrové jádro bez nezávislého kritéria vyprazdňuje koránskou ověřovací strategii.

Koránské identifikační znaky

Frost shromažďuje několik navzájem nezávislých znaků:

• Tóra je spojena s Mojžíšem, dětmi Izraele, sobotou, právními soudy a známými příběhy Tóry.

• Evangelium je spojeno s Ježíšem, jeho učedníky, Zachariášem, Janem Křtitelem, podobenstvími a charakteristickými evangelijními formulacemi.

• Tóra a evangelium jsou chápány jako písemně dohledatelné a jako vlastnictví skutečných náboženských obcí.

• Korán používá látky z kanonických textů i z pozdně antických židovských a křesťanských tradic. To ukazuje širokou obeznámenost s tehdejším náboženským prostředím, nikoli existenci izolované alternativní tradice odpovídající islámu.

Tyto znaky neprokazují, že Korán definuje později přesně vymezený kánon o 66 či 73 knihách. Činí však velmi pravděpodobným, že míří na skutečně známé tradice Tóry a evangelia.

Historická sebeidentifikace adresátů

„Lidé Knihy“ označuje v koránském a raně islámském užívání skutečné Židy a křesťany. Frost upozorňuje na důležitý důsledek:

• Súra 5:5 dovoluje pokrmy vlastníků Písma a manželství se ženami z jejich kruhu.

• Súra 9:29 se rovněž obrací na skutečné vlastníky Písma.

• Raně islámská praxe a čtyři sunnitské právní školy tím běžně rozuměly obvyklé židovské a křesťanské obce, nikoli jinak neznámou skupinu se zvláštním Písmem odpovídajícím islámu.

Kdo tvrdí, že „lidé Knihy“ byli výlučně vlastníci zmizelé alternativní Tóry či evangelia, musí vysvětlit, proč islámská právní praxe a raná politická setkání přesto za tyto skupiny pokládaly známé Židy a trojiční křesťany.

Hodnocení: Nejde o samostatný textový důkaz, ale o silnou zkoušku konzistence alternativní teorie referentu.

Hmotní svědkové Tóry před Ježíšem a Muhammadem

U Tóry je stav předávání zvlášť důležitý, protože Korán představuje Ježíše jako jejího potvrzovatele. Relevantní svědkové jsou:

• svitky od Mrtvého moře s texty Tóry a dalších částí hebrejské Bible datované před Ježíšovu dobu a kolem ní;

• řecká tradice Septuaginty, jejíž překlad Tóry vznikl již před křesťanstvím;

• židovské a křesťanské citace a oddělené větve předávání;

• Codex Vaticanus a Codex Sinaiticus ze 4. století s rozsáhlými částmi Tóry.

Leon Levy Dead Sea Scrolls Digital Library · Codex Sinaiticus · Codex Vaticanus [2] [3]

Velmi rané úplné nahrazení by muselo předcházet těmto svědkům. Pak je třeba vysvětlit, proč koránský Ježíš potvrzuje Tóru, aniž jmenuje zcela jinou Tóru, a proč se nezachovala žádná stopa této jiné verze. [2] [3]

Hmotní svědkové evangelií před Muhammadem

Svědek	Opatrné datování a rozsah	Důkazní hodnota
P52 / Greek P 457	Paleograficky do 2. století nebo do doby kolem roku 200; části J 18:31–33, 37–38. Manchester Library upozorňuje, že novější výzkum upřednostňuje spíše datum blízko roku 200. Oficiální digitalizát	Dokládá janovské pašijové dění dávno před islámem. Nevydávat za přesné datování do let 100–150.
P66 / P. Bodmer II	Pozdní 2. nebo rané 3. století; rozsáhlý Janův kodex. CSNTM	Dokládá velkou část Janova evangelia asi čtyři století před Muhammadem.
Codex Vaticanus	4. století; obsahuje Tóru a čtyři evangelia. Vatikánská knihovna	Společná identifikovatelná tradice Tóry a evangelia.
Codex Sinaiticus	Polovina 4. století; nejstarší úplně dochovaná novozákonní sbírka. Projekt partnerských knihoven	Přímé přezkoumání čtyř evangelií včetně christologie a pašijí.
Codex Washingtonianus	Pozdní 4. až rané 5. století; čtyři kanonická evangelia. Smithsonian	Geograficky samostatný svědek čtyř evangelií.
Starosyrská evangelia	Oddělená čtyři evangelia byla pravděpodobně přeložena do syrštiny ve 4./5. století; tradice může mít starší kořeny. Syriaca.org	Zvlášť důležitá pro syrsky mluvící Blízký východ; vyvrací představu, že ústřední výroky nesou pouze velké řecké kodexy.
Garimova evangelia	Etiopské evangelijní kodexy radiokarbonově datované do pozdního 5. až raného 7. století. Ethiopian Heritage Fund / oxfordský kontext	Další předislámská či raně islámská africká evangelijní tradice.

Argument nezní: „Každé jednotlivé místo je dochováno v každém rukopisu.“ Zní:

Čtyři evangelia a jejich ústřední výroky o Ježíšově postavení, smrti a vzkříšení byly dávno před Muhammadem rozšířeny v několika jazycích a regionech. Žádná předislámská textová tradice místo toho nenabízí evangelium odpovídající islámu, v němž Ježíš vystupuje jen jako koránský prorok a není ukřižován.

Proč je celosvětové úplné nahrazení historicky krajně nepravděpodobné

Univerzální zkažení by muselo vysvětlit:

1. jak oddělené židovské a křesťanské obce koordinovaně změnily své texty;

2. jak se stejný základní obsah objevil v řeckých, syrských, latinských, koptských, arménských, gruzínských a etiopských tradicích;

3. proč soupeřící skupiny, které si teologicky odporovaly, nezachovaly dřívější verzi odpovídající islámu nebo ji nepoužily proti sobě;

4. proč se nedochoval žádný rukopis, citát, liturgická stopa ani řetězec předávání údajného alternativního textu;

5. proč Korán přesto bez varování odkazuje na tehdejší Písma.

Správný závěr není „logicky nemožné“, nýbrž:

historicky nedoložené, vůči celé dochované evidenci ad hoc, mimořádně nepravděpodobné a udržitelné pouze stále dalšími pomocnými předpoklady.

Raná křesťansko-muslimská a muslimská svědectví

Frost doplňuje hmotnou evidenci dějinami recepce:

• Jan Damašský již zná argument, že muslimové přijímají proroky, ale odporují jejich předaným výrokům o Kristu.

• Jiří z Bʿeltanu a al-Kindī tematizují napětí mezi koránským odvoláním na dřívější Písmo a obviněním ze zkažení.

• Přesné historické připsání korespondence Lea a ʿUmara je sporné, ale v každém případě jde o raného svědka sporu o čtyři evangelia, proroctví o Muhammadovi a zkažení.

• Hadíthové tradice vyprávějí o přinesení svitku Tóry, o právním místu, které obsahoval, a jeho skrývání.

Tato svědectví mají různou sílu a nelze je nekriticky chápat jako přímé protokoly událostí. Jejich kumulativní hodnota spočívá v tom, že rané debaty předpokládají skutečná židovská a křesťanská Písma a nepředkládají jasně identifikované alternativní islámské evangelium.

Doplňkové hadíthové doklady konkrétního použití Písma

Sunan Abī Dāwūd 4449. Ve zprávě o židovském případu cizoložství nechává Muhammad přinést konkrétní Tóru a říká: „Věřím v tebe a v toho, kdo tě seslal.“ Zpráva tedy spojuje přítomný text Tóry s božským sesláním. Sunnah.com uvádí hodnocení tradice jako ḥasan podle al-Albānīho.

Arabské znění klíčové formule:

آمَنْتُ بِكِ وَبِمَنْ أَنْزَلَكِ

Důkazní hodnota: Silný raně islámský tradiční doklad proti tvrzení, že skutečný text Tóry byl pro Muhammada v zásadě jen bezcenným lidským padělkem. Sám nezaručuje bezchybnost každého řádku Tóry.

Sunan Abī Dāwūd 4736. ʿĀmir b. Shahr vypráví, že u neguše jeho syn přečetl verš z evangelia; na jeho smích neguš odpověděl: „Směješ se Alláhovu slovu?“ Sunnah.com uvádí klasifikaci ṣaḥīḥ podle al-Albānīho. Protože výrok pochází od neguše a moderní hodnocení isnádu není zcela

jednotné, zůstává to druhotným doplňkovým dokladem. Arabské znění klíčové formule:

أَتَضْحَكُ مِنْ كَلَامِ اللَّهِ؟

Metodická mez: Hadíthové zprávy jsou svědectvím tradice, nikoli moderními stenografickými protokoly. Jejich hodnota zde spočívá v raně islámském vnímání konkrétních textů Tóry a evangelia, nikoli v samostatném textověkritickém důkazu úplného zachování.

Část V – Důkaz ústředních protikladných výroků P2

Cíl a úrovně důkazu

P2 nevyžaduje vlastnictví autografů. Stačí ukázat:

1. Sporné výroky prokazatelně stály v evangelijní tradici dávno před Muhammadem.

2. Nebyly omezeny na jediný pozdní jazyk, region nebo rukopis.

3. Korán o témže předmětu zastává neslučitelný výrok nebo nárokuje obsah, který v odkazovaných Písmech nelze nalézt.

Příklady jsou řazeny podle síly.

Základní důkaz A: Ježíšovo ontologické postavení

Předislámský evangelijní text

Jan 1:1 přisuzuje Logu božské bytí; Jan 1:14 označuje tento Logos za toho, který se stal tělem. Jan 20:28 nechává Tomáše oslovit Ježíše „můj Pán a můj Bůh“.

Codex Sinaiticus, Jan 1 · Codex Sinaiticus, Jan 20:28 [2]

Koránská protipozice

Súra 5:72 odmítá připsání božství Mesiáši; 4:171 jej označuje za posla, varuje před „třemi“ a odmítá božské synovství. Súra 5:75 zdůrazňuje lidské přijímání potravy u Ježíše a Marie.

Súra 5:72–75 · Súra 4:171 [2]

Přesná logická forma

Neformulovat:

Evangelium: „Ježíš je celé božství neboli Otec.“

Nýbrž:

• Evangelium: Vtělený Logos má božské postavení neboli božskou podstatu; Ježíš je oslovován „můj Bůh“.

• Korán: Připsání božství Mesiáši je odmítnuto jako nevěra; Ježíš je zařazen jako posel v rámci přísně netrojičního modelu zjevení.

• Oba modely zastávají neslučitelné výroky o Ježíšově ontologickém postavení.

Tato forma předchází záměně „Ježíš je Bůh“ s „Ježíš je Otec“ nebo „Ježíš je celá Trojice“.

Základní důkaz B: Ježíšovo ukřižování a smrt

Všechna čtyři evangelia dosvědčují Ježíšovo ukřižování a smrt v předislámských textových svědcích:

• Matouš 27

• Marek 15 [2]

• Lukáš 23 [2]

• Jan 19 [2]

Súra 4:157 říká: „Nezabili jej a neukřižovali jej“ a pokračuje zdáním, pochybností přoucích se a Ježíšovým vyvýšením.

Súra 4:157

Proti tradičnímu výkladu neukřižování

• Evangelia: Ježíš byl ukřižován a zemřel.

• Tradiční islámský výklad: Sám Ježíš nebyl ukřižován ani zabit.

• Obě historická tvrzení nemohou být současně pravdivá.

Únik přes „Římany“

Minimalistické čtení může tvrdit, že 4:157 popírá jen to, že Ježíše sami zabili „Židé“; Římané jej přesto mohli ukřižovat. Tím se tento konkrétní rozpor oslabuje.

Cena:

• Opouští se tradiční výklad náhrady či neukřižování.

• Výroky o pouhém zdání, nevědění a vyvýšení potřebují nové vysvětlení.

• Nezávislý christologický důkaz zůstává.

Silný doplňkový důkaz C: Bůh jako Otec

Tóra označuje Boha za Otce Izraele, například v Deuteronomiu 32:6, a evangelium používá otcovský jazyk průběžně včetně Ježíšova vztahu k Otci.

Korán odmítá výroky o lidech jako Božích dětech a popírá božské synovství. Je přitom nutné rozlišovat biologické plození od ontologického či vztahového synovství.

Hodnocení: Silný kumulativní protiklad, ale exegeticky složitější než Jan 1:1/20:28. Nepředkládat jako argument biologického plození.

Silný doplňkový důkaz D: Muhammad v Tóře a evangeliu

Súra 7:157 tvrdí dohledatelný popis Muhammada. Obvyklými kandidáty jsou:

• Deuteronomium 18;

• Jan 14–16 a Paraklét;

• Izajáš 29;

• Izajáš 42;

• Píseň písní 5:16.

Každá identifikace musí odpovídat literárnímu kontextu, mluvčímu, adresátům, gramatice a popsaným vlastnostem. Pouhá zvuková podobnost nebo obecná zmínka o přicházejícím poslu nestačí.

Selžou-li navržená místa, jde o přímý omyl koránského nároku na dohledatelnost. Tento argument nepotřebuje závěr, že 7:157 potvrzuje každý další evangelijní výrok.

Doplňkové, nikoli nosné oblasti rozporů u Frosta

Frost dále probírá:

• příkaz k boji v 9:111, který má být závazný již v Tóře a evangeliu;

• Boží lásku či nelásku k nevěřícím;

• nebe, peklo a představy o manželství v posmrtném životě;

• odlišné příběhy proroků;

• pozdně antické židovské a syrsko-křesťanské vlivy.

Tyto oblasti mohou posílit kumulativní argument. Neměly by nést jeho jádro, protože otevírají další otázky kánonu, metafory, abrogace, teologické systematiky a literární závislosti. Nejsilnější debatní pořadí zůstává:

1. Ježíšovo ontologické postavení;

2. tradiční výklad neukřižování;

3. nedohledatelný Muhammadův popis;

4. teprve potom další narativní nebo teologické rozdíly.

Proč textové varianty neodstraňují P2

Biblické rukopisy obsahují skutečné varianty. Argument nevyžaduje jejich nepřítomnost.

• Ukřižování stojí ve všech čtyřech evangeliích a nezávisí na jediném textověkriticky nejistém řádku.

• Jan 1:1 a 20:28 stojí v předislámských textových svědcích.

• Dlouhý závěr Marka není potřeba.

• Žádná známá raná varianta na relevantních místech nenabízí islámu odpovídající alternativní text „Ježíš nebyl ukřižován“ nebo „Logos nebyl božský“.

Namítající proto musí doložit nejen varianty, nýbrž předislámskou textovou formu odstraňující právě ústřední protikladné výroky a historicky identifikovatelnou jako kandidáta na koránské evangelium.

Část VI – Úplný katalog muslimských únikových cest a odpovědí

Skupina A – Které Písmo je míněno?

1. „Korán nepotvrzuje celou dnešní Bibli.“

Odpověď: Správně. Korán nedefinuje moderní celkový kánon. Argument potřebuje pouze identifikovatelnou tradici Tóry či evangelia a alespoň jeden ústřední konflikt. Hodnocení: Zasahuje příliš širokou verzi, nikoli jádro.

2. „Potvrzeny jsou pouze původní Tóra a původní Injīl.“

Odpověď: To vysvětluje božský původ, nikoli funkce vztažené k přítomnosti: „u nich“, „v ní“, soudit, zachovávat a nalézat. Výlučně ztracený originál tyto funkce nemůže plnit. Hodnocení: Selhává jako úplné vysvětlení; logicky možné jako rozlišení původu a pozdějšího textu.

3. „Injīl byl dán Ježíši; čtyři evangelia byla později napsána o Ježíši.“

Odpověď: Námitka ukazuje skutečný pojmový rozdíl. Korán však předpokládá, že tento Injīl lze později písemně nalézt u křesťanů. Historicky euangelion/Injīl označuje poselství i jeho písemnou evangelijní podobu. P1.5 musí ukázat, proč je čtverá evangelijní tradice nejlepším historickým referentem. Hodnocení: Vyžaduje přemosťující premisu, ale nevyvrací ji.

4. „Životopisná vyprávění nemohou být zjevením daným Ježíši.“

Odpověď: Zjevení v abrahámovských tradicích nemusí sestávat výlučně z doslovné řeči příjemce zjevení. Tóra i Korán obsahují životopisnou látku o svých prorockých příjemcích. Navíc sám Korán parafrázuje evangelijní vyprávění. Hodnocení: Žádný nutný vylučující důvod.

5. „Pravým Injīlem jsou pouze přímá Ježíšova slova v evangeliích.“

Odpověď: Pak je třeba nezávislé kritérium, která Ježíšova slova jsou autentická a božská. Přímá Ježíšova slova navíc sama obsahují předpovědi ukřižování, otcovský jazyk a vysoké vlastní nároky. Hodnocení: Problém přesouvá, ale neřeší.

6. „Injīl je v jednotném čísle; nemohou být míněna čtyři evangelia.“

Odpověď: „Evangelium“ historicky označuje jedno poselství a může sloužit jako kolektivní pojem pro čtyři evangelia. Čtyři zprávy o jednom evangeliu nejsou gramatickým rozporem. Tatian je spojil v Diatessaronu již ve 2. století. Hodnocení: Selhává jako gramatické vyloučení.

7. „Kitāb znamená nebeský předpis, ne fyzickou knihu.“

Odpověď: Pojem může mít nebeské i pozemské referenty. Relevantní kontexty navíc mluví o čtení, psaní, skrývání, vlastnění a souzení. Čistě transcendentní objekt tyto činnosti nevysvětluje. Hodnocení: Sémanticky správné, ale nedostatečné.

8. „V Hidžázu existovala zvláštní Tóra nebo evangelium odpovídající islámu.“

Odpověď: Chybějí rukopis, citát, seznam obsahu a řetězec předávání. Teorie navíc musí vysvětlit, proč skuteční Židé a trojiční křesťané platí v islámské právní praxi za vlastníky Písma. Hodnocení: Logicky možné, historicky ad hoc.

9. „Tóra a evangelium jsou jen metonymické názvy částečně zkažených textů.“

Odpověď: Metonymie je možná, ale je nutné ji zdůvodnit z kontextu. Kladné predikáty, soudní funkce a nároky dohledatelnosti svědčí proti pouhému prázdnému zdvořilostnímu označení. Hodnocení: Možné jako dílčí model; bez kritéria výběru neúplné.

10. „‚Co je u vás/nich‘ potvrzuje pouze něco z jejich vlastnictví.“

Odpověď: Nikdo by z toho neměl vyvozovat „každý předmět nebo text v křesťanském vlastnictví“. Literárním referentem je zjevené bohatství identifikované předtím nebo poté. Které jeho části jsou potvrzeny, zůstává rozhodující otázkou. Hodnocení: Zasahuje úplnou formulaci, nikoli přítomný referent.

11. „Bayna yadayhi znamená pouze časově ‚před ním‘.“

Odpověď: I při připuštění tohoto překladu zůstávají „u vás“, „u nich“, „čtou“, „v ní“, „suďte“ a „nalézají ho v ní“. Argument by nikdy neměl stát jen na doslovném obratu „mezi jeho rukama“. Hodnocení: Žádný únik z kumulativní evidence.

12. „Koránští vlastníci Písma byli jiní křesťané a Židé než historicky známí.“

Odpověď: Pak vyžadují vysvětlení 5:5, 9:29, raná manželství, právní školy i celé raně islámské zacházení se skutečnými židovskými a křesťanskými obcemi. Hodnocení: Historicky mimořádně slabé.

Hlavní odkazy: Avery/Jake, s. 11–13, 54, 57, 64–65; „Islamisches Dilemma.pdf“, s. 1047–1063, 1575–1586; Frost, PDF s. 42–46.

Skupina B – Co znamená „potvrzovat“?

13. „Korán potvrzuje pouze obecná ústřední témata.“

Odpověď: Obecné potvrzení musí zahrnovat alespoň ústřední témata. Ukřižování, spásný význam, Ježíšova totožnost a Boží otcovství nejsou okrajovými detaily evangelia. Vymezí-li se „jádro“ výhradně jako „to, s čím Korán souhlasí“, stává se potvrzení sebereferenčním. Hodnocení: Jedna z nejsilnějších únikových cest; přímému rozporu se vyhýbá jen oslabením nezávislé důkazní hodnoty.

14. „Taṣdīq znamená naplnit, učinit pravdivým nebo opravit.“

Odpověď: Naplnění a právní vývoj mohou vysvětlit změny. Bez pozitivního zdůvodnění z toho neplyne, že historický výrok je „potvrzen“ svým popřením. Hodnocení: Sémanticky možné, ale nikoli volná licence pro každý protikladný výrok.

15. „Muhaymin činí Korán opravovatelem dřívějších Písem.“

Odpověď: Muhaymin může vyjadřovat silnou autoritu, ale samo neznamená „textový kritik“. I při maximálním autoritativním čtení zůstává ztráta funkce: Dřívější Písmo nemůže Korán nezávisle ověřit, jestliže Korán sám stanoví, co v něm platí. Hodnocení: Může hájit vnitřní konzistenci, ale vzdává se vnější potvrzující hodnoty.

16. „Rozdíly jsou záměrné božské opravy.“

Odpověď: Korán musí tuto opravnou funkci označit a dodat kritérium. Jinak se teorie stává nefalsifikovatelnou: Souhlas platí jako potvrzení, rozpor jako oprava. Hodnocení: Logicky myslitelné, metodicky kruhové nebo nefalsifikovatelné.

17. „Potvrzují se pouze proroctví o Muhammadovi.“

Odpověď: Korán na to výslovně neomezuje všechny potvrzující formule. Tvrzené proroctví navíc musí být skutečně dohledatelné v předislámských textech. Hodnocení: Namísto řešení vytváří přímý textový test.

18. „Korán potvrzuje božskou část D uvnitř většího textového korpusu S.“

Odpověď: Tento model je formálně bezrozporný. Potřebuje však nezávislý postup určující D. Bez něj není příkaz vlastníkům Písma prakticky určen ani jejich Písmo nezávislým potvrzením. Hodnocení: Logicky možné, epistemicky neúplné.

19. „Pro vnitřní konzistenci smí muslim používat Korán jako nejvyšší kritérium.“

Odpověď: Správně. Nejde automaticky o formální kruh, hájí-li se pouze vnitřní bezrozpornost. Neodpovídá to však na koránský nárok uvádět dřívější Písmo jako potvrzení nebo základ rozpoznání. Hodnocení: Oprávněná námitka proti příliš rychlému obvinění z kruhovosti; cenou je ztráta nezávislého ověření.

20. „Správně vyložená evangelia neučí ani Trojici, ani Kristovo božství.“

Odpověď: Jednotlivé křesťanské formule nelze anachronicky včítat do každého místa. Přesto Jan 1:1/14, 20:28, Ježíšovo odpouštění hříchů, pravomoc a uctívání dokládají ontologické postavení přesahující koránského pouhého posla. Hodnocení: Je třeba odpovědět textově, nikoli jen dogmaticky.

21. „Dilema neprávem požaduje doslovnou kopii.“

Odpověď: Ne. Požaduje se bezrozpornost u společně tvrzených historických nebo teologických skutečností, nikoli totožné znění nebo totožný zákon. Hodnocení: Slaměný panák proti upřesněné verzi.

Hlavní odkazy: „Islamisches Dilemma.pdf“, s. 44–47, 1434–1452, 1583–1584; Avery/Jake, s. 20–22, 38–39; Frost, PDF s. 49–68.

Skupina C – Zkažení a předávání

22. „Súry 2:79, 3:78, 4:46 a 5:13 učí falšování textu.“

Odpověď: Místa popisují určité skupiny a konkrétní jednání. Žádné neformuluje celosvětové nahrazení všech textů Tóry a evangelia. 3:78 výslovně rozlišuje Knihu od falešného podání. Hodnocení: Dokládá zneužití nebo částečnou manipulaci, nikoli úplnou ztrátu.

23. „2:79 výslovně říká, že lidé napsali Knihu vlastníma rukama.“

Odpověď: Verš odsuzuje vykonstruované texty a falešné připsání Bohu. Neidentifikuje produkt jednoznačně s celou Tórou, neuvádí globální prosazení a v kontextu se netýká textů evangelií. Hodnocení: Nejsilnější možné místo o textovém zkažení, ale pro úplné zfalšování nedostatečné.

24. „Taḥrīf je jen překrucování významu.“

Odpověď: To dobře souhlasí s kladnými místy o Písmu a podporuje tezi, že text byl nadále přítomen. Neřeší však skutečný obsahový protiklad mezi Koránem a evangelijním textem. Hodnocení: Oslabuje tezi textového zkažení, nikoli P2.

25. „Textové varianty, vznik kánonu a apokryfy dokazují změnu.“

Odpověď: Dokazují procesy předávání a vymezování, nikoli nahrazení ústředního evangelijního poselství. Relevantním testem je, zda raná varianta odstraňuje sporné výroky. Hodnocení: Zasahuje naivní nepřítomnost variant, nikoli historické jádro argumentu.

26. „Před knihtiskem mohli kněží několik málo exemplářů snadno změnit.“

Odpověď: Texty existovaly již raně v různých regionech, jazycích a soupeřících obcích. Místní změna nemění rukopisy v jiných církvích a zemích. Hodnocení: Historicky nedostatečné.

27. „Ke zkažení došlo hned při přechodu od ústního k písemnému předávání.“

Odpověď: Možné jako pouhá hypotéza, ale bez dřívějšího textu či alternativní tradice odpovídajících islámu. Historicky problematizuje Ježíšovo poslání a koránské potvrzení jeho následovníků. Hodnocení: Logicky možné, bez evidence.

28. „Bůh směl nechat dřívější časově omezená Písma zaniknout.“

Odpověď: Časově omezený právní řád může skončit. To nevysvětluje, proč Korán později odkazuje na tato Písma jako na existující zdroje soudu a rozpoznání. Hodnocení: Žádná úplná úniková cesta.

29. „Nikdo nemůže změnit Boží slova“ se týká pouze Koránu, dekretů nebo zaslíbení.

Odpověď: Základní důkaz na této větě nezávisí. I kdyby úzký výklad platil, zůstávají kladné funkce Písma a historické předávání. Hodnocení: Pro nejsilnější verzi irelevantní.

30. „V 7. století existovaly správné a nesprávné verze vedle sebe; správné se později ztratily.“

Odpověď: Pak je nutné předložit alespoň jednu správnou verzi, citát nebo stopu. Teorie předpokládá potřebný text právě tam, kde jej Korán potřebuje, a pak jej nechává beze stopy zmizet. Hodnocení: Hypotéza ad hoc.

31. „Pravé Písmo bylo všude nahrazeno již velmi raně.“

Odpověď: Byly by nutné doklady dřívějšího textu, mechanismu nahrazení, geografického rozšíření a motivu. Existují pouze svědkové údajně falešné tradice. Hodnocení: Logicky ne nemožné, historicky krajně slabé.

32. „Nemáme autografy ani řetězec předávání až k Mojžíši nebo Ježíši.“

Odpověď: P2 netvrdí vlastnictví autografů. Ptá se, která textová forma hmotně existovala před Muhammadem. Pro tuto otázku jsou předislámské rukopisy bezprostředně relevantní. Hodnocení: Posouvá cíl důkazu.

33. „Křesťanští učenci sami přiznávají, že Bible je zkažená.“

Odpověď: Textová kritika dokumentuje varianty; „zkažení“ může mít mnoho významů. Z variant neplyne, že ústřední výroky byly vloženy až po Muhammadovi nebo že existoval původní text odpovídající islámu. Hodnocení: Ekvivokace mezi variantami a teologickým úplným nahrazením.

Hlavní odkazy: „Islamisches Dilemma.pdf“, s. 872–893, 1047–1063; Avery/Jake, s. 57, 63–65; Frost, PDF s. 68–71, 93–101.

Skupina D – Úniky přes verše, gramatiku a zákon

34. „Súra 10:94 je jen hypotetická; Muhammad nepochyboval.“

Odpověď: Není rozhodující, zda Muhammad skutečně pochyboval. Hypoteticky dovolené dotazování předpokládá spolehlivost v příslušné oblasti. Hodnocení: Omezení, nikoli úplné vyvrácení.

35. „10:94 se týká pouze příběhů proroků.“

Odpověď: To lze připustit. Proto se 10:94 používá jen kumulativně, nikoli jako důkaz každé christologie. Hodnocení: Zasahuje přepínání, nikoli omezený závěr.

36. „Dotazováni jsou pouze vlastníci Písma obrácení k islámu.“

Odpověď: Verš to výslovně neříká. I konvertité čerpají znalost dřívějších příběhů z předexistující tradice Písma. Hodnocení: Dodatečný předpoklad bez řešení otázky reference.

37. „Shoda může Korán potvrdit; neshoda jej nemusí vyvracet.“

Odpověď: Jako pouhá asymetrická indicie je to logicky možné. Pak však dřívější Písmo nelze vydávat za obecný důkaz kontinuity. Při výslovném nároku potvrzovat totéž zjevení vyžadují ústřední protikladné výroky vysvětlení. Hodnocení: Oslabuje deduktivní, nikoli abduktivní nárok.

38. „5:47 popisuje pouze někdejší účel evangelia.“

Odpověď: Kanonické Ḥamzovo čtení dovoluje účelovou konstrukci; většinové čtení je příkazem. Obě předpokládají schopnost evangelia sloužit soudu, liší se však časovým použitím. Hodnocení: Oprávněná kvalifikace; nezamlčovat jako neexistující.

39. „5:43 potvrzuje jen jednotlivý právní soud.“

Odpověď: Verš jistě potvrzuje alespoň jeden existující božský soud. Nevyplývá z toho úplná spolehlivost. Společně s ostatními místy však vyvrací úplnou nepoužitelnost. Hodnocení: Oprávněné omezení; formulovat P1 přiměřeně úzce.

40. „5:68 znamená jen následovat proroctví o Muhammadovi.“

Odpověď: Pak je nutné tato proroctví textově identifikovat a kontextově prokázat. Jinak odpověď předpokládá to, co má ukázat. Hodnocení: Vytváří přímý ověřovací test.

41. „Korán smí rušit dřívější zákony.“

Odpověď: Ano. Změnu zákona je třeba rozlišovat od popření historických událostí nebo ontologických výroků. Hodnocení: Zasahuje jen chybné ztotožnění práva a historie.

42. „Ježíš potvrzuje Tóru a přesto mění zákony; podobně smí Korán opravovat.“

Odpověď: Súra 3:50 hovoří o dovolení dříve zakázaných věcí. To ukazuje změnu práva, nikoli obrácení výroku o tom, zda byl Ježíš ukřižován nebo jaké má postavení. Hodnocení: Žádná analogie pro ústřední historické a ontologické výroky.

43. „5:49 a islámské právo činí Korán jedinou právní autoritou.“

Odpověď: Pro Muhammada a muslimskou obec může Korán mít normativní autoritu. To neodstraňuje předchozí výroky o funkcích Písma jiných obcí ani nárok historické kontinuity. Hodnocení: Právní hierarchie není učením o textovém zkažení.

Hlavní odkazy: „Islamisches Dilemma.pdf“, s. 881–890, 1097–1111, 1204–1208, 1423–1425; Avery/Jake, s. 7–10, 35–37, 69–70; Frost, PDF s. 56–63.

Skupina E – Obsahové protinámitky

44. „Korán odmítá jen biologické synovství.“

Odpověď: Některé verše používají biologickou polemiku a křesťané neučí sexuální plození Boha. Proto neargumentovat biologickým synovstvím. Silnější protiklad se týká božské podstaty, uctívání, pravomoci a „můj Bůh“. Hodnocení: Zasahuje nepřesnou křesťanskou polemiku, nikoli ontologický konflikt.

45. „Židé Ježíše neukřižovali; udělali to Římané.“

Odpověď: Čtení zaměřené výhradně na pachatelství může oslabit konkrétní rozpor ukřižování. Vzdává se tradičního výkladu neukřižování a christologii ponechává nedotčenou. Hodnocení: Částečně úspěšné proti neopatrné podobě.

46. „Korán kritizuje pouze výroky křesťanů, nikoli evangelijní text.“

Odpověď: Právě to zostřuje problém vysvětlení: Kritizované nauky prokazatelně stojí v evangeliích. Připisuje-li je Korán výhradně lidem, zřejmě jejich písemný původ neuznává nebo nezná. Hodnocení: Žádný únik, nýbrž možné vysvětlení omylu.

47. „Muhammadův popis byl z Písem odstraněn.“

Odpověď: Chybějí dřívější textoví svědkové s odstraněným místem. Tvrzení musí uvést, kdy, kde a v kterých navzájem nezávislých tradicích k odstranění došlo. Hodnocení: Historicky nedoložené.

48. „Každá odchylka je úmyslnou obnovou pravdy.“

Odpověď: Bez vnějšího kritéria nelze tento model odlišit od omylu autora Koránu. Dokáže vysvětlit jakoukoli možnou situaci evidence, a je proto nefalsifikovatelný. Hodnocení: Obranné tvrzení místo vysvětlení.

Skupina F – Tradice, rétorika a protiútoky

49. „Rozhodují hadíthy, salaf a tafsír; dilema zasahuje jen koránisty.“

Odpověď: Pozdější zdroje jsou relevantní pro islámský výklad, ale nejsou navzájem jednotné a nemohou libovolně předefinovat dřívější koránský text. Základní argument začíná primárním zdrojem uznávaným všemi školami. Hodnocení: Tradice může dodat modely, ale nevytvoří chybějící historické alternativní Písmo.

50. „Akademická většina čte Korán jako obvinění z textového zkažení.“

Odpověď: Takovou jednotnou většinu nelze předpokládat. Odborná literatura rozlišuje překrucování významu, místní změnu textu, skrývání a pozdější úplné teorie. Je nutné uvést konkrétní autory a argumenty. Hodnocení: Nespecifikované tvrzení autority.

51. „Korán je poetický a mnohoznačný; doslovní čtenáři jej nechápou.“

Odpověď: Rétorika a mnohoznačnost jsou skutečné. Neospravedlňují každý dodatečný význam. Výklad musí vysvětlovat gramatiku, kontext, paralelní místa a historické adresáty. Hodnocení: Metodické upozornění, nikoli samostatná úniková cesta.

52. „Křesťané mají vlastní dilemata a biblické rozpory.“

Odpověď: I kdyby protiútok platil, islámský nárok by tím nebyl vyjasněn. Pravdivost kritiky nezávisí na bezchybnosti kritika. Hodnocení: Tu quoque nebo změna tématu.

53. „Křesťan nese důkazní břemeno nepřerušeného řetězce k Mojžíši nebo Ježíši.“

Odpověď: Pro křesťanskou inspiraci mohou vznikat širší otázky. Islámské dilema potřebuje pouze doklad, které texty existovaly před Muhammadem a na která Písma Korán odkazoval své současníky. Hodnocení: Směšuje různé cíle důkazu.

Hlavní odkazy: „Islamisches Dilemma.pdf“, s. 1418–1458, 1575–1586; Avery/Jake, s. 31–39, 64–68; Frost, PDF s. 63–101.

Část VII – Meze a debatní praxe

Meze argumentu

Žádný historický argument nemůže úplně vyloučit pouhou logickou možnost, že:

• existoval zcela ztracený text;

• každá dochovaná tradice byla změněna již před nejranějšími svědky;

• Korán potvrzuje jen neviditelnou podmnožinu;

• Bůh určuje výběr této podmnožiny pouze pozdějším Koránem.

Takové možnosti však nejsou dobrým vysvětlením jen proto, že je lze bezrozporně formulovat. Odolné vysvětlení musí navíc mít evidenci, předpovědní sílu, jednoduchost a nezávislou ověřitelnost.

Správné konečné hodnocení proto zní:

Islámské dilema není bezpředpokladovým matematickým důkazem proti každé logicky konstruovatelné islámské teorii. Je velmi silným vnitrokoránským, historickým a epistemickým argumentem, který vyvrací obvyklou tezi úplného zfalšování a náročnější částečné či ztrátové teorie zatěžuje značnými nedoloženými dodatečnými předpoklady.

Pět vodicích otázek pro debatu

1. Kterou konkrétní Tóru a které konkrétní evangelium míní Korán v 5:43, 5:47, 5:68 a 7:157?

2. Který předislámský rukopis nebo tradice dokládá jiné evangelium odpovídající islámu?

3. Podle jakého na Koránu nezávislého kritéria se rozhoduje, která místa existujících evangelií jsou božská?

4. Kde přesně stojí Muhammadův popis tvrzený v 7:157 a unese kontext tuto identifikaci?

5. Jestliže pouze Korán rozhoduje, která biblická místa jsou pravdivá, v jakém nezávislém smyslu pak dřívější Písmo ještě potvrzuje Korán?

Dvanáct výzev z PPT – v odolné verzi

1. Odkazuje-li 5:47 křesťany na evangelium, který text nebo obsah identifikovatelný v 7. století mohl příkaz prakticky splnit?

2. Potvrzuje-li se jen „pravé jádro“ existujících evangelií, které konkrétní verše k němu patří a jaké na Koránu nezávislé kritérium o tom rozhoduje?

3. Byl-li pravý Injīl jinou ztracenou knihou, kde je rukopis, citát, popis obsahu, řetězec předávání nebo jakákoli historická protistopa?

4. Říká-li 7:157, že Muhammada lze nalézt v Tóře a evangeliu, které předislámsky doložené místo je míněno a odpovídá gramaticky, historicky a kontextově?

5. Předpokládá-li 5:43 konkrétní Tóru „u nich“ s Božím soudem, proč by tentýž skutečný textový korpus zásadně už neměl obsahovat identifikovatelné božské zjevení?

6. Chápe-li se muhaymin v 5:48 jako korektiv, jak vlastník Písma před přijetím Koránu nezávisle pozná, které části jsou pravdivé?

7. Kdy mělo dojít k úplnému textovému zfalšování – před Ježíšem, mezi Ježíšem a Muhammadem nebo po Muhammadovi – a kteří hmotní svědkové podporují právě toto časové okno?

8. Která známá předislámská evangelijní varianta odstraňuje současně ukřižování i vysokou christologii a poskytuje alternativní text odpovídající islámu?

9. Jak se čistě na Koránu závislé „Věřím jen odpovídajícím částem“ slučuje s 2:85, 2:136, 3:84 a 4:136?

10. Obsahují-li Tóra a evangelium v 5:44–46 „vedení a světlo“, které konkrétní obsahy tím jsou v historickém korpusu míněny?

11. Co ukazuje Abū Dāwūd 4449 o raně islámském vnímání konkrétně existující Tóry – a která teorie tuto zprávu nejlépe vysvětluje?

12. Omezují-li se 6:115, 18:27 a místa o dhikru jako jazyk zachování úzce na Korán nebo dekrety,

které kontextové pravidlo příslušné omezení ospravedlňuje? (Doplňková otázka, nikoli základní důkaz.)

Tři krátké verze pro přednášku a livestream

Patnáctisekundové trilema. Jsou-li míněna historicky existující Písma, odporují Koránu. Je-li pravdivá jen neznámá část, chybí nezávislé kritérium výběru. Bylo-li pravé evangelium jinou ztracenou knihou, chybí jeho historická stopa.

Verze „vedení a světla“. Korán nazývá Tóru a evangelium vedením a světlem; tatáž Písma lze nalézt u skutečných vlastníků a jsou používána k souzení. Ukaž tedy, který historicky doložený obsah má být tímto světlem, jestliže jsou zároveň odmítány ústřední evangelijní výroky.

Verze tří otázek. Jsou Tóra a Injīl od Boha? Jsou obsahy, k nimž Korán odkazuje, identifikovatelné pro jeho současníky? Pokud ano, proč smí Korán odporovat ústředním výrokům historicky doložené tradice; pokud ne, jak mohly fungovat koránské příkazy a ověřovací nároky?

Při odvolání na vnitřní konzistenci

Spravedlivá odpověď zní:

Vnitřní bezrozpornost můžeš zajistit tvrzením, že Korán potvrzuje pouze jemu odpovídající podíl zjevení. Dosud jsi však neukázal, že tento podíl historicky existoval, byl rozpoznatelný pro tehdejší vlastníky Písma nebo Korán nezávisle potvrzuje. Vyhnul ses formálnímu rozporu dodatečným předpokladem, ale dosud jsi neposkytl pozitivní vysvětlení dat.

Při tvrzení ztraceného Injīlu

Otázky:

- Kdo jej vlastnil?
- V jakém jazyce existoval?
- Kdy a kde byl citován?
- Který rukopis nebo katalog jej dosvědčuje?
- Jak zmizel z navzájem oddělených křesťanských obcí?
- Proč Korán ztrátu nejmenuje, ale nadále odkazuje své adresáty na evangelium?
- Jak mohlo 7:157 sloužit jako veřejný důkaz, nebyl-li správný text ověřitelný?

Při tvrzení pravého jádra

Otázky:

- Jak velké je toto jádro?
- Které konkrétní verše k němu patří?
- Odkud to víš, aniž již předpokládáš pravdivost Koránu?
- Mohli křesťané před znalostí Koránu rozpoznat stejné jádro?
- Pokud ne, jak podle něj mohli podle 5:47 či 5:68 odpovědně soudit?
- Pokud ano, které historické kritérium používali?

Přehánění, kterým se vyhnout

• Neříkat: „Korán zaručuje každé písmeno celé dnešní Bible.“

• Neříkat: „Samotné P1 a P2 vytvářejí formální rozpor proti každému myslitelnému modelu podmnožiny.“

• Netvářit se, jako by pro 5:47 neexistovalo kanonické účelové čtení.

• Netvrdit, že muhaymin nemůže znamenat žádnou přednost nebo autoritu.

• Nevyvozovat z právního soudu v 5:43 bezprostředně pravdivost každé christologie.

• Nepoužívat 7:157 jako paušální potvrzení všech evangelijních výroků; zkoumat sám tvrzený Muhammadův text.

• Nenechat argument nést samotnou 10:94.

• Nepopírat textové varianty.

• Nepoužívat dlouhý závěr Marka.

• Nepředstavovat křesťanské synovství jako biologické plození.

• Nezaměňovat „Ježíš je Bůh“ s „Ježíš je Otec“ nebo „Ježíš je celá Trojice“.

• Nedatovat P52 dogmaticky do let 100–150; stačí „2. století nebo kolem roku 200“.

• Netvrdit, že ztracené Písmo je logicky nemožné.

• Nezacházet s hadíthovými zprávami jako s moderními stenografickými protokoly.

• Neztotožňovat právní abrogaci s obrácením historických událostí.

• Nestavět Frostovy slabší doplňkové kontradikce před dva základní důkazy.

• Neříkat: „Všechny staré biblické rukopisy jsou obsahově totožné s dnešní Biblí.“ Správné je: Varianty existují, ale protikladné výroky nosné pro P2 jsou široce doloženy dávno před Muhammadem.

• Neříkat: „Samotná 6:115 nebo 18:27 dokazuje nezměnitelnost každého biblického rukopisu.“ Dosah „Božích slov“ vyžaduje výklad.

• Neříkat: „15:9 automaticky zaručuje zachování Tóry a evangelia, protože se obojí někde nazývá dhikr.“ Stejný slovní základ neznamená automaticky totožný referent.

• „Zachovaná kniha nemůže být nikdy zfalšována“ používat pouze jako rétoricko-teologickou otázku, nikoli jako jediný formálnělogický důkaz.

• Nevydávat parafrázi tafsíru za doslovnou původní citaci. Přímé citáty používat až po ověření konkrétního arabského textu či spolehlivého vydání.

• Nenechat samotné „bayna yadayhi“ dokazovat „v jeho rukou“. I při časovém čtení nesou argument silnější přítomné formulace „u nich“, „v ní“, „suďte“, „čtěte“ a „nalézejte“.

Přehled síly důkazů

Dílčí tvrzení	Hodnocení
Kristovo božství a ukřižování stály v evangeliích dávno před Muhammadem.	Téměř nenapadnutelné
Tyto výroky byly vloženy až po Muhammadovi.	Vyvráceno předislámskými svědky
V 7. století byl předpokládán dohledatelný božský obsah v Tóře a evangeliu.	Velmi silné
Písma nebyla pro koránsky jmenované funkce zcela nepoužitelná.	Velmi silné
Korán výslovně potvrzuje každý výrok čtyř evangelií.	Neprokázané a nepotřebné
Historicky známé tradice jsou nejlepším referentem koránských výzev.	Historicko-abduktivně velmi silné
Ztracené evangelium odpovídající islámu je logicky nemožné.	Nelze tvrdit
Takové evangelium je historicky doloženo.	Ne
Model podmnožiny je formálně rozporný.	Ne nutně
Model podmnožiny má nezávislý postup výběru.	Neprokázáno
Posílené trilema vytváří značný vysvětlovací tlak.	Mimořádně silné

Část VIII – Zdroje a primární materiál

Koránský text, gramatika a čtení

• Quran.com – súra 5:43–48

• Quranic Arabic Corpus – slovní analýza [2]

• Al-Qurṭubī k 5:47 a oběma čtením [2]

• Quranic Arabic Corpus – 4:157 [2]

• Quranic Arabic Corpus – 4:171 [2]

• Quran.com – 7:157 [2]

• Quran.com – 10:94 [2]

Rukopisy a institucionální digitalizáty

• University of Manchester – P52 / Greek P 457

• CSNTM – P66 / Bodmer II [2]

• Vatikánská knihovna – Codex Vaticanus [2]

• Codex Sinaiticus Project [2]

• Smithsonian National Museum of Asian Art – Codex Washingtonianus [2]

• Syriaca.org – starosyrská čtyři evangelia [2]

• Ethiopian Heritage Fund – Garimova evangelia v oxfordském kontextu [2]

• Leon Levy Dead Sea Scrolls Digital Library [2]

Výzkumná literatura z Frostovy bibliografie

• Camilla Adang, Muslim Writers on Judaism and the Hebrew Bible: From Ibn Rabban to Ibn Hazm, Brill,

1996.

• Sidney H. Griffith, The Bible in Arabic, Princeton University Press, 2015.

• Gabriel Said Reynolds, The Qur’ān and Its Biblical Subtext, Routledge, 2010.

• Gabriel Said Reynolds, The Qur’an and the Bible: Text and Commentary, Yale University Press, 2018.

• Nicolai Sinai, The Qur’an: A Historical-Critical Introduction, Edinburgh University Press, 2017.

• Nicolai Sinai, Key Terms of the Qur’an, Princeton University Press, 2023.

• Martin Whittingham, A History of Muslim Views of the Bible: The First Four Centuries, De Gruyter, 2022.

• Abdullah Saeed, „The Charge of Distortion of Jewish and Christian Scriptures“, The Muslim World 92, 2002.

• Sabine Schmidtke, The Oxford Handbook of Islamic Theology, Oxford University Press, 2016.

• Joseph Witztum, The Syriac Milieu of the Quran, disertace, Princeton University, 2011.

• Brent Nongbri, „The Date of Codex Sinaiticus“, Journal of Theological Studies 73, 2022.

• Peter Flint a James VanderKam, The Dead Sea Scrolls after Fifty Years, Brill, 1998.

Hadíthové a doplňkové zdroje z PPT

Sunan Abi Dawud 4449 – Sunnah.com; zpráva o konkrétní Tóře v židovském právním případu; ḥasan podle al-Albānīho. Úplný údaj: Sunan Abī Dāwūd, Kitāb al-Ḥudūd, č. 4449 (v knize: Book 40, Hadith 99; anglické číslování Book 39, Hadith 4434).

Sunan Abi Dawud 4736 – Sunnah.com; evangelijní verš jako „Alláhovo slovo“ v tradici o negušovi; Sunnah.com: ṣaḥīḥ podle al-Albānīho; používat jako doplňkový doklad. Úplný údaj: Sunan Abī Dāwūd, Kitāb al-Sunna, č. 4736 (v knize: Book 42, Hadith 141; anglické číslování Book 41, Hadith 4718).

Edward William Lane, Arabic-English Lexicon, kořen ṣ-d-q.

PPT „Das Islamische Dilemma 3(2).pptx“, zejména debatní moduly, výzvy a bloky al-Kitāb, dhikr, taṣdīq a hadíthů. Převzaty byly pouze argumenty, které lze zařadit do důkazních úrovní tohoto spisu.

Primární materiál zkoumání

• „Islamisches Dilemma.pdf“, 1 655 stran PDF.

• „The Islamic Dilemma – Avery Austin Vs Jake Brancatella.pdf“, 72 stran PDF.

• Christopher W. Frost, The Islamic Dilemma, Vektor Publishing, 2026, 130 stran PDF / 256 knižních stran.

CHRISTOLOGISCH · ROZUMĚT VÍŘE A ZDŮVODŇOVAT JI
Více od CHRISTOlogisch

Biblická apologetika pro církev, rodinu a ulici.

CHRISTOlogisch spojuje biblické učení, apologetiku a evangelizaci. Další bezplatný obsah, videa a podrobnější příspěvky najdete zde:

Všechny kanály přehledně

Web
christologisch.de

E-mail
info@christologisch.de [2]

YouTube
youtube.com/@christologisch [2]

Patreon
patreon.com/c/christologisch [2]

Linktree
linktr.ee/christologisch [2]

Tento spis je zdarma. Můžete jej beze změn dále šířit.